

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 78.600 van 8 februari 1999
in de zaak A. 46.094/X-2734.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
de heer A. AKGUNDOGDU,
wonende te OOSTENDE,
Langestraat 22

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, op
21 februari 1992 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van de beslissing van 13 december 1991 van de
Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste
Franse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als
vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 15 februari
1994 die de neerlegging ter griffie van het verslag en
van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag
aan partijen en gezien de laatste memorie van
verzoeker;

Gelet op de beschikking van 4 december 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 december 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. DENYS die, loco Advocaat L. WALLEYN verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Turkse nationaliteit komt op 21 juli 1988 in België aan en vraagt 's anderendaags om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 2 april 1990 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op volgende gronden verworpen :

"L'intéressé, de nationalité turque mais d'origine kurde, est arrivé en Belgique le 21 juillet 1988. Il s'y est déclaré réfugié dès le lendemain.

Selon ses dires, il aurait été arrêté à plusieurs reprises pour avoir logé, nourri et aidé financièrement des résistants kurdes réfugiés dans la montagne proche de son village.

Des divergences importantes sont apparues au fil de ses récits successifs, quant au nombre d'arrestations subies, quant à leur époque et quant à leur durée.

Par ailleurs, le requérant a déjà demandé l'asile une première fois en Belgique le 6 novembre 1984, sans toutefois poursuivre la procédure jusqu'au bout. Il serait retourné en Turquie dans le courant de l'année 1986, ce qui tend à démentir les menaces dont il fait état. Il est par ailleurs troublant qu'il n'ait plus tenté par la suite de quitter la Turquie, si ce n'est en juillet 1988, et qu'il n'ait jamais demandé l'asile dans aucun autre pays.

Les éléments du dossier ne permettent pas, dans de telles conditions, d'accorder crédit à ses affirmations.

En conséquence, il ne peut être tenu pour établi que l'intéressé a quitté son pays par crainte au sens de l'art. 1er, par. A, al. 2, de la Convention de Genève du 28 juillet 1951."

1.3. Op 27 april 1990 tekent betrokkene tegen deze beslissing hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen.

1.4. Dit beroep wordt opgeroepen op de zitting van 13 december 1991.

1.5. Diezelfde dag neemt de Eerste Franse Kamer van de Vaste Beroepscommissie de thans bestreden beslissing waarbij het beroep ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard, de beslissing van 2 april 1990 van de Commissaris-generaal wordt bevestigd en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd :

"Considérant que l'intéressé n'a pas été en mesure de dissiper les contradictions mises en évidence par la décision du Commissaire général;

que les allégations relatives aux détentions et tortures qu'il aurait subies sont totalement dénuées de crédibilité;

que ses craintes paraissent d'autant moins fondées qu'après avoir introduit une demande d'asile le 7 novembre 1984, l'intéressé n'a pas donné suite à la convocation pour l'interrogatoire et est d'ailleurs retourné en Turquie deux ans plus

tard, dans son village d'origine où il prétend avoir été contraint d'aider des militants du PKK; que la Commission estime que les éléments du dossier et les déclarations à l'audience ne permettent pas de conclure à l'existence d'une crainte fondée au sens de l'art. 1er, par. A, al. 2, de la Convention de Genève du 28 juillet 1951."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord opwerpt dat het ter griffie van de Raad van State op 18 maart 1992 ingediende beroep ratione temporis niet ontvankelijk is;

2.2. Overwegende dat de bestreden beslissing met een aangetekend schrijven van 23 december 1991 ter kennis werd gebracht van verzoeker, terwijl het verzoekschrift op 21 februari 1992 ter post werd afgegeven en niet op 18 maart 1992 zoals de verwerende partij voorhoudt; dat de verwerende partij kennelijk verwacht met de datum van toezending van de afschriften van het verzoekschrift; dat het beroep bijgevolg tijdig is ingesteld; dat de exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

Overwegende dat verzoeker een enig middel aanvoert afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 92 (lees 97) van de Grondwet, doordat de Vaste Beroepscommissie zich ertoe beperkt te overwegen dat het bewijs niet wordt geleverd van een gegronde vrees in de zin van het voormelde Verdrag van Genève, terwijl de bewijslast van het tegendeel bij de Overheid berust; dat het voor de kandidaat-vluchteling kan volstaan zich als zodanig kenbaar te maken zonder

dat er tastbare bewijzen van foltering, vervolging, doodsb bedreiging en dergelijke meer dienen te worden geleverd; dat het de Overheid immers toekomt om onomstootbaar het tegendeel aan te tonen namelijk dat er geen enkele kans bestaat dat men het voorwerp kan uitmaken van vervolging, foltering, vrijheidsberoving zonder vorm van proces of erger; dat volgens verzoeker de objectieve vaststelling dat het lot van de Koerdische minderheid nergens hoopgevend is, niet zomaar ongedaan kan worden gemaakt door de omstandigheid dat er bepaalde tegenstrijdigheden zouden voorkomen in zijn verklaringen omtrent de frequentie en de duur van de arrestaties en opsluitingen; dat deze tegenstrijdigheden trouwens te verklaren zijn door de omstandigheden van de opsluitingen, daar hij hierbij ieder tijdsbesef had verloren;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat door de Vaste Beroepscommissie werd geoordeeld dat de elementen van het dossier en de verklaringen van verzoeker haar niet toelieten te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van artikel 1, par. A, al. 2 van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951; dat het feit dat verzoeker tot een bepaalde etnische groep behoort niet volstaat om hem als vluchteling te erkennen, wanneer hij omwille van het behoren tot die bepaalde groep niet kan aantonen dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging bestaat;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord stelt dat werd geweigerd de mogelijkheid in overweging te nemen dat de ongeloofwaardigheid van zijn verklaring te wijten was aan wat hij heeft doorstaan; dat het nochtans bekend is dat personen die in onzekerheid waren omtrent hun

lot, opgesloten zijn geweest en getekend uit hun gevangenschap komen, alleszins moeite hebben om hun gedachten te ordenen om zich bijvoorbeeld nog exacte data te herinneren;

O v e r w e g e n d e d a t
verzoeker ten onrechte betoogt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag op de Overheid rust, wat trouwens praktisch ondoenbaar zou zijn; dat de bewijslast in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf; dat zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, ook de asielzoeker moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is; dat hoewel niet noodzakelijk bewijsstukken moeten worden aangebracht, de asielaanvraag alleszins gestaafd moet zijn met een coherent en geloofwaardig verhaal, waaruit genoegzaam blijkt dat hij in zijn land van herkomst wordt verdrukt en er bloot staat aan vervolging of foltering; dat in voorliggend geval de Vaste Beroepscommissie de asielaanvraag heeft verworpen omdat verzoekers verhaal niet geloofwaardig was, gelet op de tegenstrijdigheden wat het aantal, het tijdstip en de duur van de arrestaties betreft, wat nog versterkt wordt door het feit dat hij reeds eerder hier om asiel had gevraagd, maar toen tijdens de procedure naar Turkije was teruggekeerd; dat waar verzoeker betoogt dat het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen een gevolg is van de ondergane opsluitingen, waardoor hij zich niet alles meer zo goed kan herinneren, er dient op gewezen te worden dat werd nagelaten dit verweer voor de Vaste Beroepscommissie in te roepen en dit hoewel de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal precies gesteund was op het gebrek aan geloofwaardigheid van zijn relaas; dat in het beroepschrift, zonder de weigeringsmotieven van de Commissaris-generaal enigszins aan te vechten, enkel

werd vermeld dat men op het statuut van vluchteling aanspraak maakte omdat men in Turkije driemaal zonder reden was gearresteerd; dat zoals de verwerende partij terecht opmerkt, het behoren tot een etnische minderheid, in casu de Koerden, niet volstaat om als vluchteling te worden erkend, maar de kandidaat-vluchteling moet aantonen dat er omwille van het behoren tot een bepaalde etnische groep in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging bestaat, wat verzoeker volgens de Vaste Beroepscommissie, hoegenaamd niet aanneembaar heeft gemaakt; dat zij deze beslissing op goede gronden heeft genomen; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op acht februari 1900 negenennegentig,
door :

de HH. D. MOONS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad

K. VANHOUTTE,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.